

Επικίνδυνες
ισορροπίες
και
εξουσία

Μιχάλης Καστρινός

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΝΟΥΑΡ

Πες μου ποιος είναι ο εχθρός

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

«**Σ**τους προκριματικούς αγώνες τώρα, ο Παναθηναϊκός νίκησε τη Φενερμπαχτσέ με 2-0, ενώ η ΑΕΚ γνώρισε την ήττα από την Γκλάσκοου Ρέιντζερς στην έδρα της, γεγονός που αποτέλεσε αφορμή για γκρίνια στην ΠΑΕ. Με ενδιαφέρον περιμένουμε και τον αγώνα του Ολυμπιακού με την Ντιναμό Μόσχας αύριο».

«Νεούδι, πάλι την πατήσατε τα χανουμάκια».

«Τούτοι εδώ είναι αντι-ΑΕΚτζήδες, κυρ υπαστυνόμει. Αν αλλάξετε κανάλι... και στο κάτω κάτω κι εσείς έχετε να πάρετε πρωτάθλημα από του αγίου μην πω ποιου ανήμερα».

«Καλά, ρε δόκιμει, μην ξύνεις πληγές. Θα γυρίσει ο τροχός. Και τι θες να πεις δηλαδή; Αν αλλάξω κανάλι, θα αλλάξει και το αποτέλεσμα;»

Ο Μανέτας έπαιξε λίγο με τα κανάλια, δεν βρήκε τίποτε να του γυαλίσει και κατέληξε πάλι στην εκπομπή με τους «αντι-ΑΕΚτζήδες». Παρακολούθησε για λίγο

και ετοιμαζόταν να ξαναπειράξει τον δόκιμο, αλλά κά-
που εκεί μπήκε ο Γιάννης ο καφετζής με τον δίσκο του.

«Οι καφέδες, υπαστυνόμε».

«Άντε, ρε Γιάννη, μας χαρμάνιασες. Τι έγινε, κανό-
νιζες καμιά τουρίστρια στη χέστρα; Θα του το κλείσεις
το μαγαζί του γέρου σου».

«Κόσμος, υπαστυνόμε, κόσμος πολύς».

«Καλά, ρε, τέτοια ώρα;»

«Λες και δεν ξέρετε. Αφού δεν αδειάζουμε ποτέ,
ούτε εμείς ούτε κι εσείς».

«Κουνήσου από τη θέση σου. Καλά πέρασε η βραδιά
μέχρι να δω τη φάτσα σου. Φύλλο δεν κουνιέται».

Ο Γιάννης στάθηκε τώρα κι αυτός να ακούσει τα
αθλητικά, ξεχνώντας τον κόσμο που έλεγε ότι είχε στο
μαγαζί και που, απ' ό,τι φαίνεται, θα περίμενε πολύ
ακόμα.

«Η Πανάθα πάλι έσκισε, ε;»

«Γιάννη, χάσου. Δεν είπες ότι έχεις κόσμο; Θα μας
μπαστακωθείς εδώ να μας κάνεις διαφήμιση για τους
βάζελους; Ή μήπως δεν...»

Το εσωτερικό τηλέφωνο τον διέκοψε πάνω που θα
έβριζε τους βάζελους. Σίγουρα ήταν η μέρα του Πανα-
θηναϊκού σήμερα.

«Ποιος;»

...

«Έλα, ρε, πες μου ότι θες απλά να μάθεις το αποτέ-
λεσμα».

...

«Όχι, ρε πούστη! Πού τον έχετε;»

...

«Καλά, έρχομαι».

Ο Μανέτας κατέβασε το ακουστικό, μεταχειρίστηκε βίαια δυο τρεις αγίους και φόρεσε το πηλήκιό του.

«Γιάννη, λαχείο είσαι, ρε! Μικρέ, κράτα το μαγαζί μέχρι να δω τι γίνεται».

«Μάλιστα, κύριε υπαστυνόμ».

Προχωρούσε και βλαστημούσε την τύχη του. Ούτε τον πρώτο καφέ της βάρδιας δεν είχε πιει. Γιατί, ρε μαλάκα μου, όλα σ' αυτόν πέφτουνε; Και μάλιστα κυριακάτικα και του μένουνε ώρες μέχρι την αλλαγή και ήξερε ότι ο Μηνάς δεν θα τον φώναζε για κάτι απλό.

Στις αφίξεις εξωτερικού όλα φαίνονταν φυσιολογικά. Όλα, εκτός από τη φάτσα του Μηνά.

«Έλα, ρε, τι συνέβη;»

«Τούτος ο μάγκας είναι, είτε το πιστεύεις είτε όχι, ο Χαράλαμπος Σωτηρέλλης, γεννηθείς στο Μανταμάδο Λέσβου το 1961».

Κοίταξε τον άντρα που του έδειχνε ο Μηνάς. Φάτσα οργωμένη, μάτι που έπαιζε ερευνητικά, μουστάκι να δώσεις και του γείτονα. Ρούχα ασουλούπωτα, σαν να

φόρεσε ό,τι βρήκε πρόχειρο στην ντουλάπα. Όχι φοβισμένος ακριβώς, αλλά έξω από τα νερά του. Τώρα ποια νερά ήταν αυτά, ήταν άλλη ιστορία, πάντως Μπάμπης από το Μανταμάδο δεν ήταν.

«Πού είναι το διαβατήριο;»

«Δες το κι εσύ, αλλά δεν θα βγάλεις άκρη αποκεί. Ή είναι η πιο τέλεια πλαστογραφία ή... είναι γνήσιο.»

Στο λύκειο, όταν έμπαινε ο καθηγητής, καταλάβαινε από τη φάτσα του αν το πήγαινε για διαγώνισμα. Και, όταν το καταλάβαινε, τον έπιανε πάντα ένα τρέμουλο στο δεξί χέρι. Λες και το αναθεματισμένο ήξερε τι το περίμενε και αρνιότανε να γράψει. Και στη σχολή και στην υπηρεσία μετά το ίδιο τρέμουλο όταν σκοτεινιάζαν τα πράγματα. Τώρα πια ήξερε ότι, όταν τον έπιανε τρέμουλο στο χέρι, κάτι κάπου είχε στραβώσει για τα καλά. Σαν να του έπαιζε παιχνίδια ο εαυτός του, σαν το χέρι του να 'βλεπε πριν απ' αυτόν τα σκατά που ξεχείλιζαν. Και τώρα το τρέμουλο του ήρθε βίαιο.

Ο Μηνάς ήταν ευαγγέλιο στα έγγραφα. Χρόνια στην Ασφάλεια, άσος στις υποθέσεις πλαστογραφίας, αλλά και μεγάλος ξενύχτης. Κυκλοφορούσε με ένα φτιαγμένο Χιουντάι, μη λογαριάζοντας όρια ταχύτητας και φανάρια, και δεν υπήρχε σκυλάδικο στην ευρύτερη περιφέρεια πρωτευούσης που να του έχει ξεφύγει. Όσπου μια Κυριακή πρωί, γυρίζοντας τύφλα από διασκέδαση,

έβαλε από κάτω μια γριά στην Κηφισιάς που πήγαινε να λειτουργηθεί. Τι ήθελε κι αυτή η κωλόγρια να πάει πρωί πρωί στην εκκλησία; Λες και δεν θα 'βρισκε θέση. Τελικά η γριά κατέληξε στο χώμα και ο Μηνάς στο αεροδρόμιο να ελέγχει διαβατήρια. Βολεύτηκε όμως στη ρουτίνα, βολεύτηκε και το τμήμα αεροδρομίου που είχε τον «ειδικό» στα πόδια του και ο Μηνάς ξέμεινε. Δύσκολος στη συνεννόηση, ανεπίδεκτος στην πειθαρχία, άπιαστος στο τάβλι, έσπαγε τα νεύρα σε όλους. Αλλά ο Μανέτας γνώριζε ότι, αν ο Μηνάς αποφανθεί «γνήσιο», πάει και τελείωσε, πάμε για φρέσκα.

Ο Μανέτας κοίταξε το διαβατήριο, ξανακοίταξε τον άντρα και βλαστήμησε από μέσα του αυτή τη φορά.

«Πούθε μας κατέβηκε;»

«Με την πτήση της Ολυμπιακής από το Κάιρο».

Ξανακοίταξε τον άντρα.

«Ποιος είσαι, ρε φίλε;»

Ο «Μπάμπης» τον κοίταζε επίμονα, αλλά δεν άνοιγε το στόμα του. Ο Μηνάς, που άρχισε να βαριέται πολύ και μάλλον μετάνιωνε ήδη που δεν είχε κάνει τα στραβά μάτια, αποφάσισε να βιάσει λίγο τα πράγματα.

«Μην τρως τον χρόνο σου. Δεν μιλάει γρι ελληνικά ούτε αγγλικά ή μας δουλεύει. Και πάντως το πράγμα δεν είναι για τα δόντια σου. Το διαβατήριο, σου λέω, είναι τέλειο. Πρέπει να τον σπρώξεις πιο πάνω».

«Καλά, κράτησέ τον εδώ προς το παρόν».

«Εντάξει, αλλά κανόνισε να τον ξεφορτωθώ γρήγορα».

Κίνησε πίσω προς το γραφείο, αυτή τη φορά χωρίς να βιάζεται καθόλου. Έπρεπε να πάρει τηλέφωνο τον διοικητή Κυριακή βράδυ. Μπήκε στο γραφείο, πήγε να πιει μια γουλιά καφέ, αλλά το τηλέφωνο τον πρόλαβε ξανά, αυτή τη φορά η εξωτερική. Έβρισε πάλι και σήκωσε το ακουστικό.

«Τμήμα αεροδρομίου, αξιωματικός υπηρεσίας».

...

«Μάλιστα, κύριε διοικητά».

...

«Μάλιστα, είχαμε συμβάν και τώρα ετοιμαζόμαστε να σας πάρω».

...

«Φοβάμαι πως ναι».

...

«Μα, κύριε διοικητά, έχει τέλειο ελληνικό διαβατήριο, αλλά δεν μιλάει ελληνικά. Πρέπει να ειδοποιηθεί η Ασφάλεια».

...

«Καλώς. Πώς είπατε το όνομά του;»

...

«Ναι, το σημείωσα».

...

«Μάλιστα, μην ανησυχείτε. Καληνύχτα».

Κατέβασε το τηλέφωνο και ξαναέβρισε. Αυτή τη φορά βαριά. Κάθισε στην πολυθρόνα του γραφείου και έπιασε το κεφάλι του. Το δεξί χέρι του συνέχιζε να τρέμει.

Δεν χρειάστηκε να περιμένει πολύ. Η ιστορία τέλειωσε ύστερα από λίγα λεπτά. Ήρθε ο αξιωματικός που του είχε αναγγείλει ο διοικητής του –«Αστυνόμος Α΄ Δεμερτζής Νικόλαος, Κρατική Ασφάλεια. Σε ενημέρωσε ο διοικητής σου, νομίζω», «Ναι, μάλιστα, τον έχουμε ακόμη στις αφίξεις, ελάτε μαζί μου»–, πήρε τον Μπάμπη από το Μανταμάδο και έφυγε. Αλλά το τρέμουλο επέμενε. Κάτι κάπου δεν πήγαινε καλά, χωρίς να μπορεί να πει τι ακριβώς. Ο ασφαλίτης που κάπου είχε ξαναδει και που φαινόταν πιο ανήσυχος από τον Μπάμπη; Το πικρό χαμόγελο του Μπάμπη όταν είδε τον ασφαλίτη; Η φωνή του διοικητή του στο τηλέφωνο; Κάτι στη σκηνή δεν κολλούσε. Μπορεί βέβαια να ήταν απλά ότι έπρεπε να κάνει, εντολή διοικητή, παρατυπία. Το περιστατικό δεν έπρεπε να καταγραφεί πουθενά. Ούτε βιβλίο συμβάντων ούτε τίποτε. Ο Μπάμπης δεν υπήρξε ποτέ. Και ο Μανέτας σαν καλό παιδί έκανε ό,τι του είπαν. Και ήξερε πόσο σιχαινόταν την αδυναμία του να πει όχι σε εντολή. Τελικά, βέβαια, ξέσπασε στον δόκιμο. Του έβαλε τις φωνές γιατί το γραφείο ήταν χάλια, τον έβαλε να κάνει και να ξανακάνει γύρους και ελέγχους, αλλά

και το καφόνι δεν βοήθησε πολύ. Ευτυχώς, δεν μπόρεσε να σκεφτεί πολύ, γιατί η βάρδια πήγαινε από το κακό στο χειρότερο. Πρώτα κάτι μεθυσμένοι Άγγλοι άρχισαν να πλακώνονται μεταξύ τους, μετά λίγο χασίς που βρέθηκε σε έναν Έλληνα που επέστρεφε από το εξωτερικό, ένας συνάδελφος που αρρώστησε ξαφνικά και έπρεπε να βρει αντικαταστάτη, όλη η υπηρεσία πήγε κατά διαόλου. Μόνο κατά τα ξημερώματα που γύρισε σπίτι και έπεσε στο κρεβάτι θυμήθηκε τον Μπάμπη τον καρραμπουζουκλή. Και τότε άρχισε να κατεβάζει καντήλια για τα καλά.

Γιατί συνειδητοποιούσε σιγά σιγά ότι ίσως δεν ήταν το πρώτο τέτοιο περιστατικό. Ή μάλλον ήταν το πρώτο όπου το πράγμα στραβωσε. Τις τελευταίες εβδομάδες το θέατρο πρέπει να παίχτηκε αρκετές φορές. Θυμήθηκε ότι του είχε τύχει δύο φορές μέσα σε είκοσι μέρες να δει τον διοικητή του να περιμένει στις αφίξεις και να παραλαμβάνει τύπους περιεργους, σαν τον Μπάμπη, πάντα φάτσες ταλαιπωρημένες, πάντα με προέλευση αεροδρόμιο της Μέσης Ανατολής. Και θυμόταν τώρα ότι τουλάχιστον στη μία περίπτωση βρισκόταν εκεί και ο τύπος που έλεγε ότι ανήκε στην Κρατική Ασφάλεια. Ο εκάστοτε Μπάμπης περνούσε χωρίς έλεγχο κατευθείαν από τον διοικητή του. Ο Μανέτας δεν είχε δει βέβαια τα διαβατήρια, αλλά κάτι του έλεγε ότι και στις δύο

περιπτώσεις θα έβρισκε κάποιον Χρήστο ή Παναγιώτη ή Σταύρο. Τη δεύτερη φορά μάλιστα έτυχε να είναι εκεί και ο Γιάννης ο Καρδαράς, φίλος και σειρά του από τη σχολή, που υπηρετούσε και αυτός στο αεροδρόμιο. Κοιταχτήκανε και οι δύο, αλλά δεν είπαν τίποτε. Σαν να είχε τύχει και του Καρδαρά ίδιο περιστατικό, σαν να ήξερε κάτι. Ο Μανέτας στην αρχή προβληματίστηκε, αλλά μετά το ξέχασε ή μάλλον νόμιζε ότι το ξέχασε, γιατί, απ' ό,τι φαίνεται, η μνήμη του έπαιζε παιχνίδια.

Δεν γίνεται, ή στραβός ήταν ο γιαλός ή ο διοικητής αρμένιζε στραβά, πολύ στραβά. Να δεις που ο καθόικης έχει στήσει κύκλωμα. Τι κύκλωμα, τρέχα γύρευε. Ναρκωτικά; Παράνομοι μετανάστες; Παίχτες για τον Ολυμπιακό; Ο Μανέτας δεν είχε ιδέα. Ήξερε όμως ότι η ιστορία βρομούσε. Και αν ο άλλος τύπος ήταν όντως από την Κρατική Ασφάλεια, α, καλά, τα πιάσαμε τα λεφτά μας, ένας Θεός ξέρει πόσο ψηλά έφτανε το πράγμα. Ήξερε ότι έπρεπε να κάνει τουμπεκί και να κάτσει στα αυγά του, αλλά ένιωθε ότι θα σκάσει. Και του 'χε αφήσει ο πούστης και κάτι υπερωρίες άγραφες, «για να μη φανεί άσχημα» του 'χε πει και τον είχε κάνει και παιδί για τα θελήματα στις γυναικοδουλειές του.

Του το έλεγε πάντα το Μαράκι, όταν τα είχαν ακόμη. «Εσύ λες όλο ναι και μαζεύεις. Αλλά, όταν σκάσεις, δεν αφήνεις τίποτε όρθιο. Μια μέρα θα φας το κεφάλι σου

μ' αυτό». Δεν ξέρει αν φάει το κεφάλι του, σίγουρα όμως έχασε το Μαράκι.

Σηκώθηκε και πήγε στο παράθυρο. Η Δευτέρα είχε ξημερώσει εδώ και ώρα στου Ζωγράφου, άγρια ζεστή. Αφού δεν κατάφερε να κοιμηθεί ακόμη, η ζέστη δεν θα τον άφηγε τώρα. Και τα κορναρίσματα στην Παπάγου θα τον αποτέλειωναν ούτως ή άλλως.

«Δεν μπορώ, θα σκάσω!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Έφτασε στην κορυφή του λόφου και κοντοστάθηκε. Κοίταξε κάτω την πλαγιά και χάιδεψε με το βλέμμα τον κόπο του. Τα φύλλα απ' τις ελιές ασήμιζαν στο φως του φεγγαριού, το χωράφι ποτιζόταν ήσυχα. Έστησε αυτί μήπως ακούσει τον γνώριμο ήχο κάποιας διαρροής, τον συριγμό του νερού που πετάγεται με πίεση ή το γρήγορο κύλισμα στην πλαγιά. Μπα, τίποτε, μόνο κάτω χαμηλά ακουγόταν η ήρεμη ανάσα του αντλητικού. Όλο τον Ιούλιο το πότισμα ήταν μια περιπέτεια. Το δίκτυο παλιό, ο συμμισάτορας* το είχε αφήσει στην τύχη του τόσα χρόνια, με αμέτρητα μπαλώματα και τρύπες, κάθε πότισμα το 'κανε αγώνα και κούρσα να προλάβει τις διαρροές. Τελικά, ύστερα από πολύ ιδρώτα, βρέθηκε, φαίνεται, κι αυτό και μπήκε στη σειρά του.

---

* Είναι ιδιόμορφη συμβατική σχέση μεταξύ του ιδιοκτήτη του αγρού (συνήθως για ελαιοκαλλιέργεια) και του συμμισάτορα, δυνάμει της οποίας ο μεν συμμισάτορας συλλέγει τον καρπό, ο δε ιδιοκτήτης του αποδίδει ως αμοιβή μέρος της παραγωγής, συνήθως το μισό.

Τώρα πια πότιζε πάντα νύχτα, χωρίς να φοβάται ότι θα φάχνει τη διαρροή με τον φακό. Δεν ήταν που έκανε καλό στα δέντρα, που εξοικονομούσε και νερό. Ήταν για να κάνει ό,τι έκανε τώρα. Να σταθεί στην κορυφή του λόφου, να κοιτάξει το χωράφι του, να αφουγκραστεί τη νύχτα. Και μικρός το ίδιο έκανε. Στηνότανε στο αλώνι του Σταματογιώργη στην απέναντι πλαγιά και ρέμβαζε. Τώρα βέβαια δεν υπήρχε ούτε αλώνι ούτε Σταματογιώργη, η νύχτα όμως δεν τον πρόδωσε, ήταν πάντα εκεί.

Άρχισε να κατεβαίνει την πλαγιά σιγά σιγά. Πέρασε τον αγροτικό δρόμο και συνέχισε προς τον ξεροπόταμο, προς το περιβόλι. Καιρός ήταν να δοκιμάσει από τα κηπευτικά του. Άναψε τον φακό, έψαξε λίγο και διάλεξε μια ντομάτα που βιάστηκε, φαίνεται, να ωριμάσει. Την ξέπλυνε με νερό από το παγούρι του, προχώρησε λίγο και στάθηκε στην όχθη να τη γευτεί. Η κοίτη άσπριζε στο φως του φεγγαριού και θυμήθηκε ότι ακριβώς εκεί, ένα βράδυ που βοηθούσε τον πατέρα του στο πότισμα, πήρε το πρώτο του φιλί από τη Μαρία, την κόρη του Σταματογιώργη, που πότιζε απέναντι. Ήταν δεν ήταν δεκαεξάρης τότε. Δεν θυμότανε να το έχει διηγηθεί ποτέ στη γυναίκα του. Αλλά μήπως κι αυτός δεν το 'χε ξεχάσει τελείως τόσα χρόνια; Χάζεψε λίγο ακόμα και άρχισε να σιγοτραγουδάει ένα νανούρισμα της γιαγιάς

του στα τούρκικα. Ο γέρος του φώναζε όταν η γριά τούς μιλούσε τούρκικα, φοβόταν τι θα πει ο κόσμος στο χωριό. Η γριά όμως είχε, μέχρι να τους ανταλλάξουνε, κύρια γλώσσα τα τούρκικα και ούτως ή άλλως δεν έδινε και πολλή σημασία στις φωνές του γιου της. Τελικά, ο πατέρας του το πήρε απόφαση και ο μικρός έμαθε τούρκικα. Πού να το φανταζότανε κι αυτός πού θα οδηγούσε τον μικρό αυτό το νανούρισμα.

Ξαναπήρε τον ανήφορο και έριξε μια τελευταία ματιά στο χωράφι. Όλα έμοιαζαν στη θέση τους. Θα ξαναρχόταν κατά τις δύο να κάνει έναν τελευταίο έλεγχο. Μπήκε στο αγροτικό και τράβηξε για το χωριό.

Στο σπίτι, η Ελένη διάβαζε στην αυλή.

«Όλα εντάξει;»

«Ναι, θα πεταχτώ ξανά κατά τις δύο. Λέω να κάνω ένα μπάνιο και να πάω μέχρι το καφενείο».

«Αν πεινάς, έχει ακόμη γεμιστά».

«Όχι, τσιμπολόγησα στο περιβόλι, οι ντομάτες θέλουν λίγο ακόμα».

Έκανε ένα γρήγορο ντους, φίλησε την Ελένη και ξαναβγήκε. Το βλέμμα της τον ακολούθησε ήρεμο από την αυλή μέχρι τη στροφή του δρόμου. Ύστερα από δύσκολα χρόνια, η Ελένη ένιωθε ξανά σ' αυτόν τη βαθιά ηρεμία που είχε κάποτε ερωτευτεί. Δεν μιλάγαν πολύ, ποτέ δεν το έκαναν. Κάτι η φύση της δουλειάς του, κάτι ο

χαρακτήρας και των δυο τους, κανείς δεν έκανε ερωτήσεις. Όχι ότι χρειαζόταν. Ο διάλογος μεταξύ τους ήταν πάντα χωρίς λόγια. Και τώρα της έλεγε ότι επιτέλους τα φαντάσματα του παρελθόντος παίρνουν μάλλον υποχρεωτική σύνταξη. Έναν χρόνο τώρα στο χωριό, η δουλειά δεν έλειψε. Το σπίτι που έπρεπε να ξαναστηθεί απ' την αρχή, το χωράφι που βρήκαν σε κακά χάλια. Ευτυχώς. Η δουλειά ήταν, φαίνεται, λυτρωτική. Ο Ασλανίδης κατάφερε να χάσει το βάρος που τόσα χρόνια δίαιτας απέτυχαν να κάνουν, περιορίσε το κάπνισμα, άρχισε πάλι να διαβάζει και να βγαίνει, ξαναβρήκε το κέφι του κι ας μην το 'δειχνε στους άλλους. Και η ίδια άρχισε σιγά σιγά το βιβλίο που τόσα χρόνια ήθελε να γράφει.

Έξω απ' το καφενείο ο Ντελοκωστής μάλωνε τον γιο του.

«Μωρέ συ Μανωλιό, αμολαρτό, μωρ', ήφηκες τον κούλουκα; Εδά θα πάρει το ίσα κάτω».

«Όι, εγώ δεμένο τον ήφηκα».

«Και μοναχός του, μωρέ, εμόλαρε, που να σου πάρει ο χίλιος ο διάολος τον πατέρα! Γεια σου, ταξίαρχε».

Ο... ταξίαρχος ήταν ο Ασλανίδης. Όταν πρωτοπήρε άδεια, πρωτοετής στη σχολή, και γύρισε στο χωριό, φορούσε τη στολή του ευέλπιδος, υποχρεωτικό γαρ. Κατέβηκε από το λεωφορείο στην πλατεία και από το καφενείο τού φώναξε ένας παλιός συμμαθητής «καλώς

τον ταξίαρχο». Και του 'μεινε. Δεν πα να περάσανε τα χρόνια, δεν πα να αποστρατεύτηκε με βαθμό υποστράτηγου, στο χωριό ήταν πάντα «ο ταξίαρχος».

«Καλησπέρα, Κωστή».

Ανέβηκε τα σκαλιά για τη βεράντα του καφενείου. Οι περισσότεροι έβλεπαν ειδήσεις, δυο παρέες παίζανε χαρτιά, πρέφα μάλλον. Το καφενείο του Ντελοκωστή είχε δύο κατηγορίες πρέφας: την επαγγελματική, με λεφτά, και την ερασιτεχνική. Οι επαγγελματίες πρεφάδοροι πειράζανε τους άλλους, ώσπου μια βραδιά ο μεγάλος γιος του Ντελοκωστή, που έπαιζε στη δεύτερη κατηγορία, τους προκάλεσε για μια παρτίδα και τους πήρε και τα σώβρακα. Από τότε τα δυο στρατόπεδα έπαιζαν ήσυχα και ξέχωρα. Ο ίδιος γιος κρατούσε τώρα το μαγαζί.

«Καλώς τον ταξίαρχο, ήντα θα κεράσουμε;»

«Φέρε μια ρακή και βλέπουμε».

«Απαντώντας σε σχετική ερώτηση στο πρεσ ρουμ, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος διευκρίνισε σήμερα ότι η ελληνική κυβέρνηση θα στηρίξει την ευρωπαϊκή προοπτική της Τουρκίας, εφόσον η γειτονική χώρα δεσμευτεί ότι θα σεβαστεί πλήρως το διεθνές δίκαιο, ότι θα άρει το casus belli για την επέκταση των ελληνικών χωρικών υδάτων στα δώδεκα μίλια και ότι θα αποφύγει, τώρα και στο μέλλον, οποιαδήποτε προκλητική ενέργεια στο

Αιγαίο. Δήλωσε ακόμα ότι μόνο οφέλη μπορούν να προκύψουν για τη χώρα από την προσαρμογή της Τουρκίας στο κοινοτικό κεκτημένο και τον αναπόφευκτο εκδημοκρατισμό που αυτό συνεπάγεται».

«Ταξίαρχε, ήντα λες, θα τα βρούμε με τσι γειτόνους;»

«Σάικα, θα γενούμε και συντέκνοι» ακούστηκε μια φωνή από το βάθος.

Ο γιος του Ντελοκωστή έφερε τη ρακή και τους μεζέδες.

«Ευχαριστώ».

«Α, εξέχασά το, ταξίαρχε. Επήρε τηλέφωνο ο δικηγόρος σου, λέει, από την Αθήνα, μόνο να τονε πάρεις γιατί κάτι, λέει, εγίνηκε. Ήφηκέ μου και το νούμερο, μα δεν κατέχω ήντα το 'καμα. Μωρέ συ Γιωργιό, θωρείς, μωρέ, κανένα χαρτί;»

«Έπαε, μωρέ μούργο, το 'χεις».

«Ε, φέρε το του ταξίαρχου».

Και ο κόσμος ήρθε πάλι ανάποδα. Τα στοιχειά ξεπήδησαν από την άβυσσο της μνήμης του όλα μαζί. Οι φόβοι, οι εχθροί και κυρίως οι φίλοι. Πήρε, χωρίς να πει κουβέντα, το κομμάτι από αθλητική εφημερίδα με τον αριθμό. Κινητό. Φυσικά, τι άλλο; Και σίγουρα καρτοκινητό. Τώρα πια ήξερε ότι μπορούσε να πει και δεύτερη ρακή. Δεν ήξερε ακόμη τι κρυβόταν πίσω από αυτό τον αριθμό, αλλά ήταν σίγουρος ότι το μόνο δώρο

που μπορούσε να κάνει στον εαυτό του τώρα ήταν αυτή η ρακή.

Άναψε τσιγάρο, ήπιε με την ησυχία του, τσίμπησε τους μεζέδες και παρήγγειλε κι άλλη ρακή. Την ήπιε κι αυτή ήρεμα. Κατά τη μία, όταν πια μόνο οι προφαδόροι είχαν μείνει στο μαγαζί, γλίστρησε ήσυχα στην πλατεία. Με αργό περπάτημα έφτασε σπίτι, η Ελένη είχε ήδη πέσει. Πήρε τα κλειδιά του και κίνησε για το αυτοκίνητο.

Δεν είχε αποφασίσει ακόμη πού θα πάει. Ήξερε ότι είχε και στα Πάρτιρα καρτοτηλέφωνο, αλλά παραήταν κοντά. Άσε που η πλατεία είχε συνήθως κόσμο μέχρι αργά. Στο Ηράκλειο; Χρειαζόταν κοντά μια ώρα να πάει και άλλη μια για να γυρίσει. Στο Αρκαλοχώρι; Καλύτερα, είχε σταμπάρει ένα καρτοτηλέφωνο έξω από το παλιό ταχυδρομείο. Το ταχυδρομείο έφυγε, το τηλέφωνο έμεινε και ο δρόμος εκεί θα ήταν τελείως έρημος τέτοια ώρα.

Τι συμβαίνει όταν υψηλόβαθμα στελέχη της υπηρεσίας πληροφοριών φέρουν παράνομα στην Ελλάδα άγνωστα άτομα από χώρες της Μέσης Ανατολής εν αγνοία της κυβέρνησης;

Η πληροφορία φτάνει στο ιδιαίτερο γραφείο του Πρωθυπουργού τη χειρότερη δυνατή στιγμή, ακριβώς όταν η κυβέρνηση επιχειρεί στροφή στην εξωτερική πολιτική της χώρας έναντι της Τουρκίας και βάλλεται γι' αυτό από παντού. Ο ιδιαίτερος γραμματέας και έμπιστος σύμβουλος του πρωθυπουργού καλείται να χειριστεί το ζήτημα με διακριτικότητα και να μάθει τι συμβαίνει και ποια είναι η πιθανή ζημιά για την κυβέρνηση. Θα αναγκαστεί να συστήσει μυστική ομάδα έρευνας με επικεφαλής πρώην αξιωματικό της υπηρεσίας πληροφοριών που ο ίδιος είχε απολύσει.

Τα πρώτα ευρήματα θα εκπλήξουν τους πάντες. Η έρευνα μετατρέπεται γρήγορα σε αγώνα δρόμου για να προλάβει η κυβέρνηση τα τετελεσμένα που μπορεί να την οδηγήσουν σε πολιτική εξαφάνιση.

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΚΟΙΝΟ ΕΓΚΛΗΜΑ Ή ΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ;

ISBN 978-618-03-0352-0

9 786180 303520

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80352

APPLICATION
METAIXMIO NOIR
(MONO ΓΙΑ IPAD)